

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18463-10-10 כהן נ' שוורץ ואח'

בפני כב' השופט יובל גזית

התובעת אוסנת כהן
ע"י ב"כ עו"ד מורד

נגד

הנתבעים
1. המוסד לביטוח לאומי - באמצעות סניף רמת גן
ע"י ב"כ עו"ד ריצ'קר
2. מדינת ישראל-משטרת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סימה אזולאי

פסק דין

1. לפני תביעה כספית לתשלום פיצויים בגין נזקי פגיעה נפשית וגופנית שנגרמו לתובעת עת, לטענתה, ביום 15.10.09 הותקפה ללא כל סיבה מוצדקת בסניף הביטוח הלאומי ברמת גן ע"י שוטר משטרת ישראל, זאב שוורץ, ומאבטח ביטוח לאומי, מר נועם בן יהודה.
2. בבסיס התביעה עומדת טענת התובעת כי האירוע נולד כתוצאה מהתרשלותם של הנתבעים ע"י מי משלוחיהם ו/או הכפופים למרותם אשר הם נושאים באחריות שילוחית למעשיהם ו/או למחדליהם שהתבטאו בהשפלה ובעוולת התקיפה אשר בוצעו כלפי התובעת והסבו לה נזקים כנטען. מנגד טוענים הנתבעים כי לא נפל כל פגם בהתנהגות השוטר והמאבטח אשר מילאו את תפקידם במקום, והתובעת היא אשר הפרה את הסדר הציבורי במקום, נעצרה ורוסנה באמצעות הפעלת כוח סביר ע"י שוטר משטרת ישראל.
3. ראיות התובעת מבוססות על עדותה של התובעת, הגב' אסנת כהן, כנגד ראיות הנתבעים אשר מבוססות בעיקרן על עדות השוטר, זאב שוורץ, ועל עדות עובד

ביטוח לאומי, מר דוד חובב, אשר נטלו חלק פעיל באירוע ותיארו את נסיבותיו ואת התנהגותה של התובעת.

4. לאחר סיום שמיעת הראיות הוגשו סיכומים בכתב מטעם הצדדים.

לצורך פסק הדין יפורטו בקצרה גרסת התובעת מזה וגרסת הנתבעים מזה.

ראיות התביעה

5. אליבא דגרסת התובעת, ביום האירוע הגיעה לסניף הביטוח הלאומי ברמת גן למדור הבטחת הכנסה לקבל קצבה הבטחת הכנסה שהגיעה לה כחוק. לטענתה, עובד הסניף, מר דוד חובב, סירב לשלם את הקצבה, והתפתח ביניהם ויכוח ענייני בו נטלה חלק גם מנהלת הסניף, גב' לאה סימקה. התובעת המשיכה וציינה כי במהלך הויכוח הגיע לפתע השוטר, זאב שוורץ, החל צועק עליה וגרר אותה יחד עם מאבטח שעבד במקום לחדר צדדי, ואף היכה אותה במרפקו מכות נמרצות בצלעותיה. בהמשך גרר אותה השוטר אל מחוץ לסניף, וכל זאת לעיני קהל שנכח במקום. התובעת הוסיפה כי בעודה שוכבת המומה ומושפלת על מדרגות הכניסה האחורית, משם נגררה החוצה, הטיח בפניה השוטר את תעודת הזהות שנטל ממנה בסניף וטרק את הדלת מאחוריה. חרף קריאותיה לעזרה לא קיבלה לטענתה כל סיוע מעובדי הסניף, ורק כעשר דקות לאחר מכן ניגשה אליה עובדת הסניף ונתנה לה את פרטי השוטר התוקף, באומרה כי נהגו בה בדרך לא ראוייה. התובעת ציינה לבסוף כי כתוצאה מהתקיפה נפגעה בצלעותיה בצד ימין ובמרפק ימין, הגיעה לקבלת עזרה ראשונה במד"א, ומשם הופנתה לבית חולים.

ראיות הנתבעים

עדות השוטר זאב שוורץ

6. השוטר כפר בדברי התובעת במוסרו תיאור אחר לחלוטין של מהלך העניינים. לדבריו בתצהירו, ביום האירוע הבחין בתובעת צועקת בטונים גבוהים אל עבר פקיד הביטוח הלאומי, מר חובב דוד. אי לכך התקרב אליה יחד עם מאבטח שעבד במקום, ושניהם ביקשו מהתובעת שתחדל מצעקותיה. במקביל הגיעה למקום גם אחת ממנהלות הביטוח הלאומי אשר ביקשה אף היא לברר את פשר התנהגותה של התובעת. השוטר המשיך וציין כי מר חובב והמנהלת הסבירו לתובעת בצורה תרבותית כי היא תקבל את הקצבה שמגיעה לה בעוד מספר ימים, אך התובעת לא היתה שבעת רצון מהסבר זה, המשיכה לצעוק, ואף החלה לגדף את הסובבים, בין היתר באמצעות הטחת עלבונות אישיים כלפי המנהלת בנוגע לבעלה של המנהלת שנפטר זה מכבר. בשלב זה ציין השוטר כי ניגש אל התובעת וביקש ממנה להתלוות אליו, וזאת במטרה להוציאה מהסניף על מנת להפסיק את התנהגותה אשר הפרה את הסדר הציבורי במקום. בתגובה החלה התובעת לקללו תוך שהיא מטיחה בו את המילים **"בן זונה מי אתה שתתערב, אין לך זכות"**. התובעת, לטענת השוטר, המשיכה ואמרה כי הדרך היחידה בה תצא מהסניף הינה אם תיעצר ותילקח לתחנת המשטרה. בשלב זה ציין השוטר משהבין כי התובעת נחושה שלא לצאת מהסניף ביקש בעורמה כי תתלווה אליו אל דלפק הקבלה במטרה להוציאה לאחור מכך מהסניף, והיא נענתה ברצון ללא התנגדות, וללא שעלה הצורך לאחוז בה באופן כלשהו, תוך שהיא מציגה אף תעודת זהות. עם זאת עת הגיעו לדלפק הקבלה הבינה התובעת כי השוטר מבקש להוציאה מהסניף והחלה חוזרת על דבריה הקודמים כי תצא מהסניף רק אם תיעצר. אי לכך הודיע השוטר לתובעת שהיא עצורה בשל הפרת הסדר הציבורי במקום, אך היא המשיכה וטענה כי תצא מהסניף רק אם תגיע ניידת משטרה. בשלב זה ביקש השוטר מהתובעת שתתלווה אליו לחדר הביטחון במקום על מנת להוציאה החוצה דרך מסדרון היוצא מחדר זה, ובמקביל הורה למאבטח לפתוח את דלת היציאה של המסדרון. התובעת נענתה, ואף התיישבה על כיסא, אך כשהבחינה בדלת היציאה המחוברת למסדרון אחזה בפתאומיות במשקוף הדלת משני צדדיו על מנת למנוע את הוצאתה החוצה. השוטר ציין כי אחז בידה של התובעת על מנת להרפות את אחיזתה בדלת, אך היא התיישבה ואחזה במשקוף באמצעות שתי רגליה. לבסוף תוך הפעלת כוח סביר שהתחייב בנסיבות העניין בסיוע המאבטח עלה בידיה לשחרר את אחיזתה, והיא הוצאה מהסניף.

עדות מר דוד חובב

7. דברים ברוח זו מסר בתצהירו גם מר דוד חובב בנוגע לחלק ההתרחשות לו היה עד. הוא סיפר כי התובעת לא הסכימה לקבל את הסברי עובדי הביטוח הלאומי כי הקצבה אשר מגיעה לה תכנס לחשבונה בעוד מספר ימים והחלה צועקת, ובתגובה הגיעו למקום השוטר והמאבטח אשר ביקשו ממנה להתלוות אליהם לחדר צדדי. לדברי מר חובב, התובעת נענתה, ובמהלך ההליכה לחדר הנ"ל לא הבחין כי השוטר והמאבטח משתמשים בכוח או אף נוגעים בתובעת באופן כלשהו. העד המשיך וציין כי את המשך ההתנהלות לא ראה מהעמדה בה ישב.

8. הנתבעים, אם כן, מכחישים את גירסת התובעת באשר לאופן קרות האירוע ואת אחריותם לו. הם מכחישים גם את נזקי התובעת. לטענתם, לחילופין ככל שיקבע כי הינם אחראים לאירוע הרי שיש לייחס לתובעת אשם תורם ו/או רשלנות תורמת בשיעור 100%.

דיון והכרעה

9. בפני בית המשפט אם כן שתי גרסאות נוגדות, זו של התובעת וזו של הנתבעים, כאשר הצדדים חלוקים בדעתם לגבי השתלשלות האירועים שהתרחשו מיד לאחר ששוטר משטרת ישראל ומאבטח הביטוח הלאומי, אשר מילאו תפקידם במקום, ניגשו למקום עומדה של התובעת ופנו אליה בדברים.

10. נטל השכנוע מוטל על בעל הדין להוכיח את טענותיו כלפי יריבו, כאשר אי עמידה בו משמעה דחיית הטענות. נטל השכנוע פירושו כי בעל הדין שנושא בו, חייב להוכיח את העובדה השנויה במחלוקת, ואשר הוכחתה מהווה תנאי לזכייתו במשפט, כך שאם לא ישכיל להוכיחה תיפול ההכרעה בגינה לרעתו.

על הנושא בנטל השכנוע להטות את המאזן ולשכנע את בית המשפט בגרסתו ב- 51% מתוך 100% המבטאים וודאות מוחלטת, על-מנת לצאת ידי חובתו (ר' ספרו של י. קדמי **על הראיות** חלק שלישי, (ת"א, 1991), בעמ' 1548 והפסיקה המובאת שם).

”השאלה על מי רובץ נטל השכנוע נקבעת על פי הדין המהותי, נטל השכנוע להוכחת טענה מסוימת מוטל על הצד שהטענה מקדמת את עניינו במשפט, כאשר הכלל הבסיסי הינו ”המוציא מחברו עליו הראיה” (קדמי חלק שלישי בעמ' 1508-1509). על התובע הנטל להוכיח את כל יסודותיה של עילת התביעה, החיובים והשליליים, ואילו על הנתבע להוכיח את כל רכיביה של טענת ההגנה שהוא מעלה” (שם בעמ' 1512).

11. במקרה דנן לאחר שעיינתי בכתבי הטענות שבפניי לרבות בסיכומי הצדדים, בחנתי הראיות וכן העדויות שנשמעו בפני מצאתי כי התובעת לא עמדה בנטל המוטל עליה, ודין תביעתה לתשלום פיצויים להידחות, כפי שיפורט להלן.

12. לא התרשמתי לטובה מהתובעת ומדרך מסירת עדותה. התובעת, שעדותה היותה עדות יחידה של בעל דין, מסרה עדות מיתממת שהתקשתה להתמודד בהצלחה עם דברי עדי הנתבעים ועם שורות ההגיון, תוך שניכרות בגרסתה פרכות וסתירות רבות באופן המוביל למסקנה שלא ניתן לקבל את גרסתה על כל מרכיביה.

13. בראש ובראשונה ראוי לציין כי התובעת לא מסרה גרסה קוהרנטית באשר לשאלה העיקרית שבמחלוקת, והיא מהות התקיפה שספגה.

14. כך, בכתב התביעה ובתצהירה טענה כי בחלק הראשון של האירוע השוטר צעק עליה וגרר אותה עם המאבטח לחדר צדדי, ותוך כך היכה אותה בצלעותיה מכות נמרצות באמצעות מרפקו (ראה ס' 3 לכתב התביעה וכתב התביעה המתוקן, ס' 4 לתצהיר התובעת).

15. עם זאת דבריה של התובעת בהודעותיה למשטרה ולמחלקה לחקירות שוטרים, בתצהיר השאלון ואף בעדותה בבית המשפט היו שונים בעליל. בהודעתה במשטרה (נ/4) ובהודעתה במחלקה לחקירות שוטרים (נ/5) ציינה כי השוטר משך אותה בידה לתוך חדר צדדי, אך המאבטח הוא אשר פגע בצלעותיה באמצעות הכנסת מרפקו בצלעותיה. בהודעתה במחלקה לחקירות שוטרים הוסיפה כי המאבטח אף סחב אותה לחדר באמצעות המרפק. בגרסה זו אין זכר, אם כן, לטענה כי הוכחה מכות נמרצות, לא כל שכן ע"י השוטר. העובדה כי בגרסאות אלו אשר ניתנו בזמן אמת סמוך לאירוע אין זכר

לטענותיה הקשות על מכות נמרצות ע"י השוטר מותרת רשם כי טענות אלו נולדו לצורכי משפט, שכן לא יעלה על הדעת שיושמטו מתיאורה את מהלך העניינים בסמוך לאירוע.

גם בתצהיר התשובות לשאלון (נ/3 ראה שאלה 48א) מסרה גרסה שונה לחלק זה של האירוע וטענה כי נדחפה ע"י השוטר שכלל לא צעק עליה ללא אזכור למכות נמרצות שספגה ממנו.

בבית המשפט במהלך חקירתה הנגדית שינתה שוב מגרסתה והודתה לפתע כי לא קיבלה כל מכות ע"י מי מהמעורבים באירוע בחדר הצדדי, ורק טענה כי נתבקשה לשתוק (פרוטוקול הדיון מיום 18.2.13 עמ' 7 ש' 1-2) וקיבלה "**מכה קטנה אבל לא במכות**" (עמ' 7 ש' 3). כאשר עומתה עם טענתה בתצהירה על המכות שספגה באמצעות מרפק השוטר, ונשאלה מפורשות האם קיבלה מכות, שללה שנית כי הוכתה תוך שהיא טוענת כי: "**נתנו לי מכות בכאילו. מן נגיעות כאלה**" (עמ' 7 ש' 6-8). התובעת אף אישרה כי לא זכור לה אם היה מגע נוסף מצד השוטר כלפיה (עמ' 13 ש' 24-25). עדותה זו בבית המשפט מצמצמת את הפערים בין גרסתה לגרסת הנתבעים ומחזקת את גרסת הנתבעים.

16. גם בהתייחס לחלקו השני של האירוע, קרי לדרך הוצאתה ע"י השוטר והמאבטח מן הסניף, ניכרות בגרסותיה סתירות קשות המקשות על האפשרות לתת אמון בדבריה. כך בכתב התביעה ובתצהיר (ראה ס' 3 לכתב התביעה וס' 4 לתצהיר) טענה כי דרך הוצאתה היתה באמצעות גרירתה החוצה על ידי השוטר לעיני הקהל "**...גרר אותי אל מחוץ לסניף...**" (תצהיר התובעת ס' 4).

17. עם זאת גם לעניין זה ניכר שוני עצום בין גרסתה זו לבין הודעותיה במשטרה ועדותה בבית המשפט. למול גרסתה זו כי נגררה החוצה, בשתי הודעותיה במשטרה ובבית המשפט טענה (תוך שניכרים שינויים קלים בין שלוש גרסאות אלו באשר לאופן תפיסתה ע"י השוטר והמאבטח) כי הושלכה החוצה ע"י השוטר והמאבטח אשר הרימו אותה באויר וזרקו אותה על מדרגות הכניסה. בהודעתה הראשונה טענה "**...ואז השוטר תפס לי את הרגל ביז אחת ואת היד שלי ביז השנייה שלו, והמאבטח עזר לו ותפס לי את הגוף מלמטה ויחד הם השליכו אותי החוצה אל רחבת הכניסה כאילו משליכים שק...**" (ראה נ/4). בהודעתה במחלקה לחקירות שוטרים מסרה תיאור דומה בטענה כי הושלכה

החוצה **"כמו שק תפוחי אדמה.."** (ראה נ/5) ואף בבית המשפט המשיכה לאחוז בגרסה זו וטענה כי השוטר והמאבטח אחזו בה כל אחד מצד אחר והשליכו אותה החוצה מהאוויר כמו שק (פרוטוקול הדיון מיום 18.2.13 עמ' 14 ש' 5-6, ש' 11-12, ש' 14, ש' 31-32).

18. בהקשר זה ראוי לציין כי לו התובעת היתה אכן מושלכת החוצה כפי שתארה, הדבר היה ודאי בא לידי ביטוי בכתב התביעה ובתצהיר, שכן לא יעלה על הדעת כי אירוע כזה יושמט בהיסח הדעת מכתבי טענותיה. מכאן שהדעת נותנת שהאירוע לא התרחש כפי שטוענת. זאת ועוד, לו אכן תקיפה מעין זו בדרך השלכתה היתה אכן מתרחשת, הדבר היה אף בא לידי ביטוי בממצאי הבדיקה הרפואית מיום האירוע, אך אצל התובעת לא אובחנו חבלות המתיישבות עם תקיפה מעין זו (ראה ת/1).

19. בנוסף התובעת אף לא היתה עקבית בתיאורה את תחילת האירוע, ומתי החל השוטר להתערב בנעשה. בכתב התביעה (ס' 3) ובתצהירה (ס' 4) טענה כי התקיים ויכוח בינה לבין מר חובב ומנהל הסניף, ודברים ברוח דומה מסרה בהודעתה במשטרה נ/4 ש' 10-11) עם זאת בבית המשפט בניסיון להגדיל את מעשיהם של עובדי המוסד לביטוח לאומי טענה כי הם סירבו כלל לדבר איתה, והיא לבדה זו שצעקה ושאלה מדוע הם לא מוכנים לענות לה (פרוטוקול הדיון מיום 18.2.13 עמ' 11 ש' 31, עמ' 12 ש' 1). בתצהיר ובכתב התביעה אף טענה כי השוטר החל להתערב בנעשה במהלך הויכוח בינה לפקידי המוסד לביטוח לאומי (ראה ס' 3-4 לתצהיר, ס' 3 לכתב התביעה), אך בהודעתה במחלקה לחקירות שוטרים (נ/5) טענה שהשוטר הגיע למקום כבר יחד עם המנהלת לאה. בבית המשפט מסרה תיאור שונה וטענה כי המנהלת הגיעה למקום בליווי לא של שוטר אחד אלא **"שובל של שוטרים"** (עמ' 6 ש' 22-23).

20. את הסתירות בדבריה תירצה התובעת בנימוק בלתי מרשים כי נמנעה מלקרוא את התצהיר וחתמה עליו כלל מבלי לאמת תוכנו (עמ' 12 ש' 29), ואף הוסיפה כי דברים מסויימים שצויינו בתצהיר מעולם לא נאמרו על ידה (עמ' 12 ש' 24). התנהלותה זו לכשעצמה מטילה ספק באשר לעצם היכולת לסמוך על דבריה.

21. גרסותיה של התובעת היו בלתי עקביות גם לעניין פנייתה לטיפול רפואי וסוג הפגיעה, וניכר כי היא מנסה להפריז בסבל שחוותה על מנת להגדיל ולהאדיר נזקיה.

כך, למול דבריה בכתב התביעה כי פנתה לקופת חולים אחרי האירוע (ס' 4) בתצהיר ניסתה להגדיל את עוצמת הפגיעה וטענה כי פנתה למד"א, ומשם הופנתה לבית חולים (ס' 7). עם זאת לא צירפה כל אישור רפואי המתאר הפנייה לבית חולים או ביקור בפועל בחדר מיון. בבית המשפט טענה באופן תמוה כי לא התקבלה לעזרה ראשונה ובחרה ללכת לקופת חולים רק למחרת היום ללא אזכור טיפול בביה"ח. ראוי גם לציין כי האישור הרפואי שצירפה התובעת הוצא ביום האירוע ע"י קופת חולים (ת/1) ולא למחרת כטענתה החדשה. התנהלות זו ללא כל פשר הגיוני, מכרסמת במהימנותה ומטילה צל על נכונות דבריה.

22. התובעת אף טענה בהודעותיה במשטרה (נ/4, נ/5) כי צלעותיה נסדקו עקב תקיפת השוטר, אך לפגיעה כזו אין זכר בתיעוד הרפואי, וניכר כי הטענה נטענה בעלמא. התובעת אף לא חזרה על טענתה זו בכתב התביעה או בסיכומיה.

23. התובעת אף ניסתה להעצים את הפגיעה באומרה כי הגישה ערר על החלטת מחלקה לחקירות שוטרים לסגור את התיק, וזאת למרות שלא היתה מיוצגת, תוך השארת רושם כי התאמצה רבות בכוחות עצמה על מנת להוכיח צדקתה. אולם בעדותה אישרה כי לא יודעת מה עלה בגורל הערר, ועורך דינה הוא אשר מטפל בכך, קרי הינה מיוצגת (עמ' 8 ש' 11-12). למעשה כבר בהודעתה הראשונה טענה כי מיוצגת על ידי עורך דין (ראה נ/4).

24. מנגד התובעת ניסתה להקטין את תפקידה שלה ולהרחיק עצמה, ולמול דבריה במחלקה לחקירות שוטרים, למשל, כי אכן אחזה במשקוף וסירבה לצאת, סירבה בבית המשפט לאשר כי נאחזה במשקוף (פרוטוקול הדיון מיום 18.2.13 עמ' 14 ש' 26-27) ונאותה לאשר כי יכול להיות כי במהלך ניסיונות השוטר והמאבטח להרימה התנגדה באופן כלשהו (עמ' 14 ש' 27-31). התובעת אף טענה כי כלל לא נעצרה ביום האירוע וסירבה להודות בכך (עמ' 12 ש' 16-21) למרות שאין מחלוקת כי אכן נעצרה באותו היום (ראה דו"ח מעצר מוצג 2 למוצגי המדינה).

25. לא זו אף זו, עדותה של התובעת הינה כאמור עדות יחידה של בעל דין כמשמעה בסעיף 54 לפקודת הראיות, והיא נמנעה מלזמן עדים שהיו עשויים לחזק גרסתה. כך לטענתה, כאמור, בסיום האירוע ניגשה אליה בעודה שוכבת חבולה פקידת הביטוח הלאומי כבת 60 ומסרה לה פתק עם פרטי השוטר התוקף, באומרה כי נהגו בתובעת שלא בצדק, קרי הלכה למעשה אישרה כי היתה עדה לתקיפה (ראה למשל כתב התביעה ס' 3). התובעת נמנעה מלזמן לעדות עובדת זו בטענה כי לא יודעת את זהותה. עם זאת בסיכומיה טענה כי יתכן והעדה הינה עובדת שהשוטר אזכר בהודעתו. השוטר בהודעתו (מוצג 4 למוצגי המדינה) הזכיר עובדת מוקדנית בשם רוקנש ואת הקב"טית הראשית ציפי וולין אשר מסרה לטענתו את פרטיו לתובעת. התובעת היתה צריכה לנסות לאתר ולזמן לעדות במידת הצורך, אך היא לא הראתה כל ניסיון לברר את זהות העובדת שגיבתה, לשיטתה, טענותיה בזמן אמת. סביר להניח כי ביקור קצר בסניף המוסד לביטוח לאומי היה מאפשר זיהוי אותה עובדת אם אכן היתה עדה לתקיפה ומסרה לתובעת את הפתק המדובר.

26. יתרה מזאת, בכתב התביעה (ס' 5) טענה התובעת כי סבלה השפלה שכן כבודה נרמס לעיני עובדי הסניף שהכירוה, והיא נמנעת לשוב אליהם עקב הבושה. מכאן שהיו בנמצא לשיטתה פקידי ביטוח לאומי שהיו עדים למצער לחלק מן האירוע, אך התובעת כאמור נמנעה מלזמן. אציין כי בבית המשפט בניסיון להסביר מדוע לא הביאה עדים לתמיכה בטענותיה שינתה מגרסתה זו, לפיה כיום מתביישת לפנות לפקידים הנ"ל, וטענה כי פקידי המוסד לביטוח לאומי מתחלפים, להוציא את המנהלת לאה ומר חובב, "כל שני וחמישי" (פרוטוקול הדיון מיום 18.2.13 עמ' 15 ש' 10-11).

מי שנמנע מלהביא עד חזקה שדברי העד לא יהיו לטובתו. כבר נקבע כי :

"אי הבאת עד רלוונטי מעוררת מדרך הטבע את החשד כי יש דברים בגו וכי בעל דין שנמנע מהבאתו חושש מעדותו ומחקירתו שכנגד.... ככלל אי העדת עד רלבנטי יוצרת הנחה לרעת הצד שאמור היה להזמין..." (ע"א 641/87 קלוגר נ' החברה הישראלית לטרקטורים וציווד בע"מ פ"ד (1) 239 עמ' 245 8.1.90 וראה גם ת.א. (ראשון לציון) 4712/01 ב.ג. את א.לוינשטיין בע"מ נ. צ'רבוס ניהול סחר וייעוץ בע"מ (פורסם בנבו 30.5.02).

27. עוד ראוי לציין לעניין הפקידה שעזרה לתובעת בסיום האירוע, ולא הובאה לעדות, כאמור, כי התובעת ניסתה למצוא חיזוק לקיומה, בעובדה שהכסף נכנס לחשבון הבנק שלה תוך יומיים, כדברי הפקידה שסייעה לה (ראה כתב תביעה ס' 3). אך הנתבעים לא חולקים כי הכסף אמור היה בכל מקרה לעבור לחשבונה תוך יומיים (עמ' 17 ש' 7) למול דרישת התובעת כי יועבר בו במקום, אשר היוותה את הגורם לפרוץ האירוע. מכאן שעובדת היכנסותו של הכסף כדברי אותה הפקידה לא מחזקת את גרסת התובעת בנוגע לעובדת היותה של הפקידה עדת ראייה.

אציין למעלה מן הדרוש שגם הסתירה בין הטענה לפיה חשה בושה מהפקידים העדים להשפלתה למול טענתה כי כבר התחלפו מותירה רושם של ניסיון להעצים נזקיה הנפשיים, שכן אם הפקידים שהיו לכאורה עדים כבר אינם עובדים היום, בפני מי מתביישת התובעת עד כדי שאינה יכולה לפנות אליהם לטיפול בענייניה?

28. לבסוף אדגיש כי אמנם גם התובעת נחבלה ותועדו אצלה סימני חבלה, אך סימני החבלה שאובחנו הם שטחיים ומצומצמים. לא רק שאין בהם להצביע על חבלות קשות ברוח התיאור הדרמטי שהושמע ע"י התובעת בתארה את מעשי השוטר, אלא שהמצאים בהחלט מתיישבים עם דברי השוטר בנוגע לניסיונותיו לרסן את התובעת ולהוציאה מהסניף לאור התנהגותה וסירובה לעזוב.

אין גם מחלוקת כי לפי ס' 10 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 לשוטר אשר עצר את התובעת היתה זכות חוקית לרסנה תוך הפעלת כוח סביר.

29. כל אותם פרכות, תמיהות והבדלים בגירסאות השונות שמסרה התובעת, והעובדה שלא דבקה בגירסה אחת ברורה הגיונית ועקבית, מחייבת את המסקנה כי לא ניתן לסמוך על גרסתה. משקלם הכולל של הסתירות והספיקות מטיל ספק של ממש בגרסתה, ומביא לקביעה כי לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את תביעתה.

30. לעומת גרסתה הלא קוהרנטית המיתממת והנפתלת של התובעת מסר השוטר שוורץ גרסה אחידה, קוהרנטית והגיונית בהתאם לדו"ח הפעולה שערך בזמן אמת ולהודעה שמסר במחלקה לחקירות שוטרים. הוא העיד בבית המשפט בצורה משכנעת שניכרו בה אותות האמת. אני נותן אמון מלא בעדות השוטר, ואיני רואה כל סיבה לפקפק באמיתות גרסתו.

31. לא יכול להיות ספק שאילו נהגה התובעת כפי שמצופה מאזרח סביר ושומר חוק לנהוג, והייתה משתפת פעולה עם השוטר והמאבטח שבסך הכל מילאו את תפקידם במקום, לא היה האירוע בא לעולם. לא נטען כי היה בליבם של השוטר והמאבטח על התובעת, אף אחד מהם לא הכיר את התובעת עובר לאירוע, לא חיפש את רעתה ולא ביקש לעצמו אתהעימות הפיזי עימה. האפשרות כי התובעת הוכתה כך סתם והושלכה באוויר תוך הטחתה בקרקע רק משום שסירבה לצאת מהמקום ללא שפגעה פיזית במי מהמשתתפים אף אינה מתיישבת עם התרשמותי מהשוטר שלא הצטייר כלל כאדם כוחני.

32. מעבר לנימוק הלוגי דלעיל ומעבר להתרשמותי הטובה מעדות השוטר ולאמון שאני נותן בדבריו, מוצאת גרסתו חיזוק ותמיכה בראיות נוספות.

33. ראשית, גרסת השוטר מוצאת תימוכין בעדות מר דוד חובב, עובד הביטוח הלאומי, אשר אישר ככל שהדבר נוגע לחלק האירוע הראשון לו היה עד, כי התובעת צעקה ונתבקשה על ידי השוטר והמאבטח לצאת ללא שנגררה פיזית וללא שנגעו בה (ראה תצהיר חובב ס' 5 וכן פרוטוקול הדיון מיום 18.2.13 עמ' 18 ש' 9).

ניכר כי מר חובב לא מונע בניסיון להרע לתובעת. הוא אישר כי התובעת, למיטב ידיעתו, לא פגעה באף אחד ולא נקטה אלימות פיזית (עמ' 17 ש' 10-11, עמ' 19 ש' 10) ואף לא איימה לפגוע בו, אלא רק צעקה (עמ' 19 ש' 5-6).

34. בנוסף, גרסתו מוצאת תימוכין בגרסת התובעת עצמה, אשר אישרה פרטים בגרסת השוטרים וצמצמה כאמור את הפערים בין הגרסאות. כך התובעת, כפי שפורט, נאותה לאשר לבסוף בבית המשפט כי למעשה לא הוכתה ע"י השוטר בחלקו הראשון של האירוע חרף טענותיה בתצהיר ובכתב התביעה. התובעת אף אישרה כי יתכן וצעקה על עובדי המוסד לביטוח לאומי במהלך האירוע, כי

אכן על פניו לא הגיעה לה הקצבה באותו החודש (פרוטוקול הדיון מיום 18.2.13 עמ' 5 ש' 15-16), וכי אמרה כי לא תצא בלי אזיקים (עמ' 10 ש' 28-29, עמ' 14 ש' 24-25). היא אף אישרה כי אחזה במשקוף וסירבה לצאת מהמקום (ראה נ/5). התובעת אמנם טענה כי לא העליבה את המנהלת לאה כמתואר, אך אישרה כי פנתה אל המנהלת לאה בדברים והזכירה את עובדת היותה באבל על בעלה המנוח. פרטי גרסתה הללו הדומים לתיאור השוטר מלמדים שגרסת השוטר אינה מצוצה מהאצבע.

35. ב"כ התובעת הצביע על סתירות בין גרסאות השוטר השונות ובין גרסתו של מר חובב וטען שסתירות אלו הן כה מהותיות, עד שבגללן לא ניתן לתת אמון בדברי העדים או לקבוע ממצאים בהסתמך עליהם. לא אוכל לקבל טענה זו.

36. כך למשל טען ב"כ התובעת כי השוטר טען מחד גיסא כי התובעת היתה נחושה שלא לעזוב את המקום, אך מאידך גיסא הסכימה ברצון להתלוות אליו ולעזוב את חדר הקבלה (עמ' 22 ש' 15-18). לטענת ב"כ התובעת גרסאות אלו אינן מתיישבות זו עם זו.

לזאת אציין כי לא מצאתי סתירה בין דברי העד בנקודה זו. השוטר הסביר בדו"ח הפעולה שלו (מוצג 1 למוצגי המדינה, נספח 1 לסיכומי המדינה) כי הכנסתה לחדר הביטחון נעשתה בעורמה מבלי שהיא הבינה כי מטרתו להוציאה החוצה מהסניף, ולכן שיתפה פעולה. מרגע שהבינה התובעת כי המטרה הינה הוצאתה חדלה לשתף פעולה וסירבה בכוח לצאת מהמקום.

37. לא מצאתי גם סתירה בעובדה כי השוטר לשיטת ב"כ התובעת ניסה לצייר תמונה רגועה, לפיה התובעת יצאה מהסניף בצורה חלקה (פרוטוקול הדיון מיום 18.2.13 עמ' 23 ש' 8) למול דבריו בהמשך כי הפעיל כוח סביר. האירוע כפי שתואר היה דינמי ומתפתח, ובהתחלה אכן שיתפה התובעת פעולה, אך מאוחר יותר התעורר הצורך להפעיל כנגדה כוח סביר לשם הוצאתה.

38. לבסוף, איני רואה אף עין בעין עם טענת ב"כ התובעת כי דברי השוטר אשר טען כי נאלץ להוציא את התובעת כדי לא לפגוע בסדר הציבורי (עמ' 22 ש' 23) לא מתיישבים עם דברי מר חובב כי פעמים רבות על בסיס יומיומי אנשים מתלהמים במהלך שהותם במקום (עמ' 18 ש' 12-14). לזאת אציין כי השוטר

כאיש מקצוע מעריך כל מקרה לגופו, והעובדה כי קורה לא אחת כי אנשים צועקים בסניף לא סותרת את הצורך הספציפי להוציא את התובעת שהפרה את הסדר הציבורי, מה גם שלטענת מר חובב צעקותיה חרגו מהרגיל (עמ' 17 ש' 20-21).

39. בכל מקרה לנוכח כל האמור לעיל גם אם ניתן להבחין בשינויים כלשהם בעדות השניים או בגרסאות השוטר השונות, הרי שמדובר בשינויים שאינם יורדים לשורשה של מחלוקת, ובהחלט ניתן להסבירם בחלוף הזמן ובמגבלות הזיכרון האנושי.

40. לבסוף אציין כי לא אוכל לקבל את טענת התובעת כי העובדה כי המאבטח לא הובא לעדות מכרסמת במהימנות הנתבעים ופועלת לחובתן. אמנם אכן היה ראוי כי עד זה יובא לעדות, ויתכן שבעולם אידאלי היה רצוי להביא בפני בית המשפט את כל העדים והראיות שניתן להעלות על הדעת, אך עם זאת במציאות בה המדינה והמוסד לביטוח לאומי פועלים על פי סדרי עדיפויות, לא כל תיק מצדיק כי יובאו לעדות כל האנשים שנטלו בו חלק כלשהו. מעבר לכך תצהירו של המאבטח הוגש בהסכמה, והתובעת לא התנגדה להגשתו ללא עדות עורכו. בכל מקרה איש לא מנע מן התובעת להביאו לעדות מטעמה לו סברה כי עדותו יכולה לשרת את תביעתה.

41. גם בעובדה כי לא הוצגו בפני ביהמ"ש קלטות מצלמת האבטחה אין בכדי להטות את הכף לטובת גרסת התובעת. מר חובב העיד כי אינו מתעסק בענייני הביטחון של המקום ואינו יודע לומר האם האירוע צולם (עמ' 19 ש' 32), וגם במקרה זה התובעת לא הראתה כי פנתה לביטחון לבקש את הקלטות בעצמה ונענתה בשלילה.

סוף דבר

42. לאור האמור לעיל, אני סבור אם כן כי התובעת לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את תביעתה. מנגד אני סבור כי עלה בידי הנתבעים לבסס את טענות ההגנה שלהם. משדחיתי את גרסת התובעת באשר לאירוע וקיבלתי את גרסת הנתבעים מתייתר הצורך לדון בנוקיה הנטענים של התובעת.

43. לפיכך, התביעה נדחית.

44. התובעת תישא בהוצאות הנתבעים בסך של 3,000 ₪ לכל אחד.
בעת פסיקת ההוצאות התחשבתי, לפניי משורת הדין, במצבה הכלכלי הנטען של התובעת.

ניתן להגיש ערעור בזכות לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מיום קבלת פסק הדין.
המזכירות תשלח את פסק הדין לבי"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ד כסלו תשע"ד, 17 נובמבר 2013, בהעדר הצדדים.